

עופרת

סיפור קצר מאת הרן סנד

התור ארוך בפתח המועדון - הארץ המובטחת של חופשת סוף השבוע. את מוציאה בלהיטות את שטרות דמי הכניסה, נושמת עמוק בחדרון בו שומעים את רמזי המוזיקה החדשה.

האולם מלא באנשים. כולם שומעים את הקולות, הידיים מתנופפות אל על, ונדמה שרק את נמצאת שם, בוהקת בין צלליות. חזרת הביתה. פתאום, גם הוא שם. העיניים, השיער, הזיכרונות. פעם הייתם קפטן של נבחרת כדורסל ומעודדת ראשית, למרות שאצלכם שיחקו רק כדורגל על מגרש של בלטות. מחשבה וחיוך, שתי מלים, ואתם בצד, מדברים על דברים שהיו ויהיו.

כשהיא הגיעה, סיפורי המורות, המפקדים והבוס כבר חלפו מעליכם. כבר עברתם באמצע הרחבה ובספה שבצד, וחייכת עד שהיא צעקה.

"תתרחקי ממנו!" נבהלת. הוא הסתכל עליה, וענה במבט של לא יודע על מבטך השואל. נזכרת שמעולם לא החלטת אם הוא היה שקרן. כאב האגרוף פילח אותך והלכת אחורה, נושמת נשימה עמוקה.

לסטירה שלה כבר היית מוכנה, והיא כאבה פחות, למרות שלעולם לא תשכחי את מגע הטבעת, או שאולי זה היה צמיד פלסטיק על זרועותיה הדקות. הם לא בודקים שם את הבנות, בכניסה.

את הסתכלת באדום שעל הסכיך הקטנה שלך. הוא ירד מהמכונית, עולה לדירה הישנה. בעיתון כתבו שהיא דיממה שלוש שעות על הרצפה עד שנהג האמבולנס הגיע, שהוא עמד כפקקים בפתח החניון של נמל תל אביב, שהם הגיעו ברגע האחרון.

אני דווקא ראיתי אותה ביציאה של בית החולים, חבושה מאוד ומחכה למונית, מקללת בשפה זרה.